

Doma res še ni poračunano vse,
a tujec ne bo nam rešitve prinesel;
toda krvi ne odreče nihče:
izsesamo jo iz prsi in pesmi.
Kaj, če velikokrat kruh domovine
v ječi se zdel je grenak kot solzé.
Vsem, ki jim Poljska vzbuja skomine —
kroglo v srce!

Poet, ostrostrelec src in besed,
zdaj pesem ni zibelka tvojih brig.
Zdaj pesem je strelski jarek — in krik
poveljnika v bitki:
Na bajonet!
Naprej za svoj dom!
A komur bo pasti, naj se domisli,
kaj je nekoč povedal Cambronne,*
in isto pove naj ob Visli.

Aprila 1939

SIN POTEPTANEGA LJUDSTVA

Władysław Broniewski

Sin poteptanega ljudstva, sin nepremagane pesmi,
kaj in kako naj pojem — če so moj dom razvaline?
Kot bi šel tank čez prsi, šel je September** čezenj,
moja je dlan brez orožja, prazna je dlan domovine.

Vendar nekoč se povrnem, moram to zemljo rešiti,
hočem, da socializem zraste iz pepela Varšave,
hočem, da svetu od tamkaj duša in pesem plamtita
in da se v Krakovu s cerkev vijejo rdeče zastave.

Lepa, ponosna Varšava, naj ti slavim razvaline,
daj mi krvave opeke kakor roké poljubiti,
Rusija, stisni mi roko, stisni mi dlan, Ukrajina,
dajta na pot mi kladivo, dajta mi srp zmagoviti!

* »La garde meurt et ne se rend pas!« — izjava Napoleonovega generala Pierra Cambronna v bitki pri Waterlooju.

** September 1939, ko so Nemci napadli Poljsko.

Mesec svobode vseh ljudstev — moč, ki jo čutim v tej pesti!
Minejo dnevi grozote, svet umiri se in zresni.
Pišem z dlanjo, ki je močna, čeprav se ne more tepsti,
sin poteptanega ljudstva, sin nepremagane pesmi.

BREZA

Władysław Broniewski

Kako naj to bol potešim,
o, breza!
Zaspim, pa se spet zbudim,
saj nekaj tu v meni gloje,
da vsak dan vse bolj hudo je,
o, breza!

Umrla je moja hči,
o, breza!
In žalostna pesem, se zdi,
me hoče oviti in streti
in v meni — strupena — živeti,
o, breza!

Kako naj obup izpovem,
o, breza,
ko pravih besed ne vem?
V obupu spoznal sem besede,
kako so ničvredne in blede,
o, breza!

Prevedel Lojze Krakar